

Čo dokážu freóny

Jednej peknej noci sa ozón ako vždy sťažoval ostatným plynom atmosféry, ako ho ľudia ničia. Najstarší plyn dusík mu povedal: „Freóny nerobia dobre nikomu z nás. Sám si si vybral, že budeš chrániť Zem. Ľudia možno nevedia, ako ti škodia. „Ale ja nechcem zomrieť!“ povedal ozón. A fňukanie pokračovalo. Nikto mu to však nemôže mať za zlé, freóny ozónu naozaj veľmi škodia. Hľa! Ved' už je aj deravý. Nanešťastie sa naokolo potulovalo pár zákerných freónov. Pár tisíc. Vedeli, že keď ozón plače, je najzraniteľnejší, preto zaútočili. „Pozór! „ skríkol uhlík, „freóny útočia!“ Najsilnejšie plyny – horčík, chlór a bróm stihli zakročiť, než im freóny spôsobili vážnejšiu ujmu. Freóny si zavolali posily z USA. Bol to dlhý boj. Najsilnejší útok, aký sa zatiaľ udial. Prežili iba najzdatnejšie plyny. Žiaľ, ozón medzi nimi nebol. Bolo ho vidieť v diaľke, ako sa stráca. „Nie!“ kričali zborovo ostatné plyny. Ale dobrák kyslík mu pomohol. V ozónových aj v kyslíkových molekulách sú totiž rovnaké atómy, a tak ich kyslík ozónu pár poslal. Avšak potom kyslíka ubúdalo. Už by sa zdalo, že ozón a kyslík to prežijú a všetko bude dobré. „Ale nie... Poplach!“ zakričal ktosi. Freóny zase zaútočili. A bolo ich viac. A stále prichádzali ďalšie! Kyslík, oslabený od minulého súboja, s nedostatkom atómov, bol zničený. Ozón sa za ním rozplakal, a keďže ozón je najslabší vtedy, keď plače, nevydržal to ani on. Plyny už neboli chránené, tak sa všetky vyparili do vesmíru. Bez kyslíka, ktorý ľudia dýchali, ozónu, ktorý ich chránil, a ostatných plynov, ktoré sa využívali, sa na Zemi nedalo žiť. Freóny sa stali jedinými plynmi vo vzduchu a netrvalo dlho a zničili všetok život. Tak ľudia doplatili na vlastnú bezohľadnosť. Ostatné plyny sa utáborili na Marse, kde s postupom času vznikol nový život. Mart'ania sa poučili na chybách ľudí, a chránili svoju prírodu pred znečistením. Neskôr vyhubili freóny v celom vesmíre, a obnovili život aj na Zemi. Spriatelili sa s ľuďmi a tí už nikdy o znečisťovaní prírody ani neuvažovali.

Adam Rybanský, 6.A

Príroda a ovzdušie

Príroda a ovzdušie

to všetko je zničené.
Zemetrasenia, tsunami aj ozónovú dieru
máme tu na zemi, no nestrácame vieru.
Japonsko hlási veľký skrat,
druhý Černobyl sa má vraj stať.
Rádioaktívne látky sú vypustené,
celé Japonsko možno bude opustené.
Ak sa nezamyslíme a nespravíme nič,
neprežije nikto. Človek, planétu, domov svoj, si neznič.
Na pomoc cudziu nedá sa čakať,
ani na to, že zázrak sa môže stať.
Menej odpadov, ich triedenie
mohlo by priniesť ľuďstvu riešenie?
Každý z nás sa musí zamyslieť,
čo potrebuje pre záchranu náš svet.

Dominik Mikeska, 6.A

Nebud'me ako prasiatka

Kde bolo, tam bolo, žilo raz jedno veľmi neporiadne prasiatko. To prasiatko sa volalo Pig. Bývalo v malom domčeku neďaleko lesa. Vo svojom domčeku a na svojom dvore malo veľké kopy odpadkov. Nikto ho nenavštevoval a každý sa radšej domčeku vyhol pre ten neporiadok a zápach. Prasiatko bolo z toho veľmi smutné, preto sa rozhodlo, že začne s upratovaním. Utekalo do komôrky v domčeku, vytiahlo vysávač a začalo všetko vysávať. Upratulo v izbách, upratulo vonku, chystalo sa ešte v garáži. Lenže keď dovlieklo vysávač do garáže a začalo upratovať, vysávač to už nevydržal a praskol. Všade sa znova rozleteli odpadky a prasiatko pochopilo, že takýmto spôsobom to nepôjde. Zasa utekalo do komôrky, tentoraz po lopatu a vozík. Naložilo prvý vozík, lenže odpadkov

bolo veľa a prasiatko nevedelo, čo s nimi. Preto zaviezlo vozík do lesa k studničke, kde chodili všetky zvieratká po vodu. Nabralo ďalšie odpadky a vyviezlo ich na pole za domčekom. Staré handry a papiere odviezlo do ovocného sadu. So zvyšnými odpadkami si nevedelo poradiť, tak ich prehodilo susedovi Pogovi do záhrady. Po namáhavej práci si dožičilo zaslúženého odpočinku. Prasiatko spalo až do bieleho rána. Zobudilo sa veľmi hladné a smädné. Hovorí si: „Zájdem ja do ovocného sadu, natrhať si zopár jabĺčok.“ Keď však prišlo do sadu, žiadne jabĺčka nevidelo, pretože všade po stromoch viseli jeho staré handry a lietali staré papiere. Pomyslelo si: „Nevadí, zájdem na pole a vykopem si pár zemiačkov.“ Pobrало sa domov pre motyku a išlo na pole. Ako kope, tak kope, žiadne zemiaky však nevykopalo, iba staré topánky a plechovky. Prasiatko sa unavilo a vysmädlo. „Aspoň sa teda napijem čistej pramenitej vodičky z našej studničky,“ povedalo si, „veď aj tak som bolo iba smädné.“ Vybralo sa teda k lesnej studničke. S chuťou sa napilo, ale voda chutila čudne. Prasiatko sa s plným bruchom doplazilo domov. Celé zelené ležalo v posteli a hlasno nariekalo. Započul ho sused Pog. Pobral sa do domčeka a uvidel úbohé prasiatko, ako sa zvíja v bolestiach brucha. „Susedko, čo sa stalo? Vari si len nezjedlo jedovaté muchotrávky z nášho lesa?“ pýta sa preľaknutý sused Pog. Prasiatko zavýja: „Úúúúúúúú, ááááááááú. Napilo som sa len vody zo studničky v lese. Úúúúúúúúúúúú, ááááááááááú.“ „Ty trdlo, prečo si pilo z tej vody?! To nevieš, že ju niekto znečistil? Veď to hlásili ešte aj v správach! No neboj sa, zázračný čaj z liečivých bylín z mojej záhradky ti pomôže.“ Sused Pog navaril Pigovi „liečivý čaj“ a priniesol mu ho do postele. Ale Pig si spomenul, že časť jeho odpadkov skončila v Pogovej záhrade medzi liečivými bylinami. „Radšej umriem, ako by som mal vypiť tvoj čaj!“ povedal Pig a ďalej sa zvíjal v kŕčoch. „Prečo ho nechceš, veď ti len pomôže.“ Pigovi nezostávalo nič iné, len sa priznať. Nahnevaný sused zavola prasiatku záchranku, a tá ho zobrala do nemocnice na výplach žalúdka. Keď sa prasiatko vrátilo domov, prišiel ho navštíviť sused Pog aj so starostom Vlkom. Prasiatko im muselo prisľúbiť, že vyčistí studničku, pole, ovocný sad, aj Pogovu záhradu. Odvtedy začalo prasiatko separovať odpad a vynášať ho iba na zberné miesto. A prasiatko Pig separovalo, separovalo, separovalo.... Na chvostík si zavesilo zvonec. A je rozprávky koniec... ?

Príbeh o elektrárni v meste Ďurovo

Tento príbeh sa odohráva v meste Ďurovo. Ďurovo je veľmi pekné mestečko. Je dvakrát čistejšie ako najčistejšie mesto v Amerike. Je tam viac stromov ako ľudí a ich maznáčikov dokopy. A to má každý človek najmenej jedného maznáčika. Po uliciach voľne behajú zvieratá. Autá tam síce jazdia, ale len s povolením mesta a po uliciach s hlukovou zábranou zo super-tlmiaceho dreva. Ak tento príkaz niekto poruší, jeho auto bude zastavené o zátaras z trňov a vodič musí zaplatiť mestu tučnú pokutu vo výške 20 000 gaštanov, alebo ísť na 3 roky za mreže. Ďurovčania sú veľmi milí ľudia, no príroda pre nich znamená viac ako hostia. Raz prišli do mesta inžinieri s obrovskými strojmi. Ľudia boli nahnevaní z príchodu strojov bez povolenia. Aj pripravili trňový zátaras, ale vodiči ho ani len nezbadali a prešli ním bez problémov. Inžinieri so strojmi začali merať a rúbať les. Ľuďom už pretiekla trpezlivosť a vzali si na inžinierov super zbraň – pukajúce granáty so štipľavými bylinami. Inžinieri začali venovať pozornosť Ďurovčanom, ale pretože mali kvalitné obleky, nič ich nebolelo. Ďurovčania im porozprávali o pravidlách mesta, ako neradi majú autá a iné veci týkajúce sa mesta. Inžinieri im vysvetlili, že budú stavať novú jadrovú elektráreň a vysvetlili im tiež ako elektráreň funguje. Občania boli nahnevaní, ale pretože boli pod sedatívami, ktoré im inžinieri ponúkli ani neboli zúrivi. S inžiniermi sa dohodli na oneskorení stavby a PRA (prírodným rýchlodopravným automobíkom) sa vydali k riaditeľovi výstavby a hlavnému investorovi. Najskôr išli za investorom a navrhli mu síce menej výnosnejší, ale zato niekoľkokrát lacnejší reaktor, ktorý rozumie prírode, neznečisťuje ovzdušie, a navyše aj vyrába kyslík. Investor súhlasil a ponúkol občanom mesta 3 filtračné zariadenia vzduchu a zadarmo aj elektrinu na ich využitie. Potom len návrh s podpisom investora doniesli stavbyvedúcemu. Ďurovčania to s radosťou prijali. V meste sa chystala veľká oslava na počesť novej elektrárne. Podávali sa prírodné chipsy, prírodné hranolky s tatarko-ananásovou omáčkou, pečená lesná sliepka, dve veverice a samozrejme nechýbali mestské pochúťky – prírodne vyšľachtený druh vlašských orechov vyprášaný v olivovom oleji. Oslava sa konala od rána do ďalšieho rána. Všetci sa tešili zo stavby novej ekologickej elektrárne. Prvý deň večer prehovoril k Ďurovčanom ich starosta Ďuro Ďurovčiak. Potom mali príhovory aj investor a vrchný stavbyvedúci. Oslava bola veselá a na druhý deň ráno sa začalo so stavbou. Po dvoch týždňoch bola elektráreň postavená. Už len kvalifikári preverovali kvalitu. Ľudia sa ponúkli ako lacná pracovná sila – ako plat im stačili tri

jablká a dve hrušky denne. Všetko sa pestovalo v prírodou preplnenom areáli elektrárne – keď mal zamestnanec hlad, odtrhol si jablko. Vďaka filtrom vzduchu sa v meste dobre dýchalo. Všetci sa tešili novej elektrárni, ktorá bola zároveň aj farmou. A tak sa výstavba elektrárne, ktorá bola pre Ďurovčanov nočnou morou, stala príjemnou realitou. Tak sa príbeh končí....

Matej Pavlík, 6.A

Príbeh mesta Topulchán

Na brehu rieky Nitrus v údolí vysokého pohoria sa rozprestieralo mesto Topulchán. Žili v ňom ľudia spokojní, šťastní a bohatí. I keď neradi pracovali, do práce chodili len preto, aby boli ešte bohatší. Keďže im nič nechýbalo, boli pohodlní a leniví a vôbec sa nestarali o svoje okolie. Keď prišli domov z práce, len sa najedli a oddychovali. Nechodili pešo a všade používali autá a motorky, ktoré veľmi znečisťovali ovzdušie. Ľudia si dokonca kupovali robotov, ktorí za nich všetko robili. Otvorili si továreň na robotov, ktorá bezohľadne vypúšťala škodlivé látky do ovzdušia. Mesto sa stále rozširovalo. Keďže míňali veľa elektriny, vybudovali si jadrovú elektráreň, ktorú obsluhovali roboti. Takto si žili niekoľko rokov. Topulchán bolo vyhlásené za najšpinavšie mesto a dokonca sa dostali aj do Guinesovej knihy rekordov. Na špinavoprašnej stupnici znečistenia namerali desať bodov z desiatich. Časom sa vytvorila ozónová diera nad mestom taká veľká, že diera nad Antarktídou je len fliačik. V rieke Nitrus už neplávala žiadna ryba a zeleň sa z mesta vytratila. Všade bolo počuť len hluk motorov áut a strojov. Nikto si už ani nespomenul ako znie štebot vtákov.

Ľuďom z okolitých miest a dedín to veľmi vadilo, sťažovali sa a upozorňovali Topulchánco, aby sa konečne spamätali a začali sa starať o svoje okolie, prírodu a ovzdušie. Ale oni to ignorovali. Žili si ďalej svojím pohodlným a bezohľadným

životom. Časom však mnohí občania ochoreli. Ťažko sa im dýchalo, kašľali a kýchali, opuchli im oči a bolela ich hlava. Všetci boli zrazu smutní, unavení a nevládni. Našťastie sa stalo niečo výnimočné. Mimozemšťania z planéty Compa práve prelietali okolo Zeme popri obrovskej ozónovej diere nad Topulchánom. Tá ich prinútila pristáť neďaleko mesta. Keď pristáli boli veľmi prekvapení, lebo prvé čo ich privítalo bol prach a špina. Skoro sa zadusili, aj keď boli zvyknutí na pozemskú atmosféru. Ihneď sa pustili do upratovania. Náhodou mali na svojej kozmickej lodi semenka rýchlorastúcich stromov, ktoré chceli pôvodne zasadiť na susednej planéte Durma. Občania sa najskôr neznámych návštevníkov báli a chceli na nich zaútočiť svojimi robotmi, ale keď uvideli ako im v meste rýchlo rastú krásne zelené stromy a oni sa hneď začali cítiť lepšie, zmenili názor a dokonca sa s nimi spriatelili. Mimozemšťania im zabudovali do komínov v továrňach a v elektrárni filtračný systém, aby neunikali škodlivé látky do ovzdušia. Poradili im, ako vyčistiť riekou Nitrus. Keď sa už ľudia konečne spamätali, opustili Topulchánov aj planétu Zem.

Čoskoro sa mesto zazelenalo a bolo opäť počuť štebot vtákov. Ľuďom sa lepšie dýchalo a aj sa cítili oveľa lepšie. Ozónová diera takmer zmizla, Topulchánci začali chodiť pešo a robotov už nepotrebovali. Aj susedné krajiny boli spokojné. A keď mimozemšťania opäť leteli nad Zemou, už nikde žiadnu ozónovú dieru nevideli. A to je dobre.

Roman Kuník, 6.A

ZA PRÍRODU

Kde bolo, tam bolo, bola raz pekná krajina, ktorá sa volala Deloi Moi. Všetci boli šťastní, žiadne autá, lode, autobusy, továrne... 80% krajiny pokrývali lesy. Ľudia sa nehádali, nikto ani nevedel, čo je to atómová bomba. Bol tam mier. Ľudia chodili viac do prírody a rozumeli zvieracej reči.

Ale vráťme sa do reality. Tu je to všetko inak. Táto krajina je planéta a volá sa Zem. Všade samé zbrane, svet je rozdelený na štáty a tie sa navzájom vyhrážajú atómovými bombami. Všade sú samé autá, autobusy, továrne... Ozónová vrstva sa pomaly premieňa na ozónovú dieru. Ľudia si prírodu nevážia, ničia ju. Ľadovce sa topia a ostrovy sa začínajú potápať pod vodu. Príroda sa bráni, zvieratá útočia na ľudí, keď im chcú zobrať domovy. Voda sa znečisťuje, a to sa nepáči Megalodonovi, pánovi oceánov. Megalodon je obrovský žralok, ktorý prebýval v hĺbinách morí dlhú dobu. On je jediný, kto by mohol zabrániť ľuďom, aby ničili prírodu a sami seba. Nikto ale nevie, čo sa stane. Koniec.

„Vau,“ povedali moji žiaci. Volám sa Bring, mám 15 rokov a založil som klub „Za prírodu“. Už má 50 členov, všetko deti. To preto, lebo všetko zlo vymysleli dospelí. Ja som riaditeľ a dokážem sa rozprávať so zvieratami. Aj s Megalodonom. Dokopy sme už urobili 49 misií. Myslím si, že prírode sme už dosť pomohli. Ale 50. misia bude najťažšia a aj posledná. „Klop, klop“ Niekoľko klopov. „Vřízg.“ Pred dverami stálo viac ako 200 detí. Chceli sa k nám pripojiť. A doniesli aj peniaze. To sa nám hodí, lebo záchrana sveta je aj finančne náročná. A na túto misiu potrebujeme čo najviac nebojácnych detí. Hneď na druhý deň sme vyšli. Tu je plán: Nájdenie Megalodona, spriatelenie sa s ním a výhra nad ľuďmi. Šťastie nám prišlo, lebo hneď ako som uvidel more a počul tiché šepkanie vln, zavolať som na Megalodona „Hassí ejsá Megalodon“. A on vystrčil hlavu z mora, a opýtal sa ma, čo tu chcem: (moji žiaci zostali vzadu) „Cho so chus ol?“ A ja som odpovedal: „Chi le on vichs elas.“ V preklade: Pomôž nám presvedčiť ľudí, aby žili v súlade s prírodou. „Chus.“ povedal Megalodon. Znamená to dobre. (Keďže budem s ním hovoriť častejšie, budem to sem písať po slovensky.) „Choď k pobrežiu a čakaj. My zozbierame z odpadu plastové fľaše a dáme do nich odkaz: „Zastavte nebezpečné továrne, všetky autá zničte a každému človeku dajte bicykel, nech jazdí na ňom. Inak sa to bude opakovať.“ Všetkých 100 000 fliaš sme hodili do mora, Megalodon si ich zobral a na pobreží ich veľkými vlnami vyplavil až k ľuďom. Ešte v ten deň zastavili všetky továrne a zničili autá. Takto sme to urobili so všetkými krajinami. Do niektorých odkazov sme dopísali, aby vyzbierali všetky svoje odpadky. Niektoré krajiny sa chvíľu bránili, ale napokon podľahli. A ak by nie, tak uvidia, kto je Megalodon a klub „Za prírodu.“
Odvtedy žijeme šťastne.

Šimon Varga, 6.A